

Hồi 9

Vượt Cả Hung Thần

Dao chớp lên rít gió một tiếng vù, đồng thời gian với đôi cánh tay vươn dài, chụp vào lưng Lệ Tuyết Linh. Dao chạm tay, cứng chạm mềm, cứng khó gãy, mềm dễ đứt.

Một tiếng soạt vang lên, tiếp theo là mấy tiếng oai oái. Lâu Tử Nghiên mất bình tĩnh thế nào, kêu la không kịp rút lưỡi vào, hàm răng dưới chạm lên trên, cắn đứt một đầu lưỡi. Y nhào xuống đất lăn lộn, vết thương nơi bụng theo đà lăn lộn mở rộng ra, ruột lòi thông lòng, ruột kéo dài theo đường lăn của y, ruột vấy máu đỏ ngời. Ruột lòi ra từng hai tiếng rột rạt phát, tiếng hơi của máu thoát hay tiếng hơi của ruột bị xáo trộn?

Một thảm cảnh không thường thấy trên giang hồ. Dù hoành đao hạ được Lâu Tử Nghiên, Lệ Tuyết Linh cũng bị y chụp trúng vào lưng rồi, song chạm cũng không nhẹ lắm. Chàng bị đẩy tới hai bước, tâm mạch sôi động.

Lập tức chàng thở mấy hơi dài, lấy lại điều hòa rồi rút bàn tay đang nằm trong bụng của Hề Nhân Kiệt, bàn tay vừa rút ra thì phần ruột của Hề Nhân Kiệt lòi theo. Lúc đầu Hề Nhân Kiệt còn gượng nổi, bị móc ruột ra ngoài đau quá hấn phải tiến lên ba bước để giảm cơn đau. Y rú lên một tiếng buông đoản xà mâu, vươn hai tay chụp lấy Lệ Tuyết Linh trong cơn cuồng loạn.

Khi ấy Lệ Tuyết Linh nắm chùm ruột trong tay giật mạnh một cái rồi nhảy qua một bên, chàng buông tay cầm ruột Hề Nhân Kiệt phóng ngoài xa mấy bước.

Tình thế biến chuyển hết sức hãi hùng và nhanh chóng, theo dõi còn không kịp, nói gì ước đoán trước. Tuy nhiên không còn ai bỏ cuộc được, với lại những người chưa bị loại, phỏng có bao nhiêu? Bất quá một bên lệ Tuyết Linh duy nhất, bên kia là anh em họ Chương vừa vào cuộc, còn thì lớp thọ thương, lớp chết. Dù ai muốn thoát chạy cũng không thể chạy công khai.

Chương Minh, Chương Quang nhận định phương hướng xong cùng lướt tới.

Lệ Tuyết Linh không hề quay đầu lại, bàn tay tả đập vào cánh chỏ hữu, thanh Sanh Tử Kiêu nơi tay hữu thoát bay đi, vẽ thành một cái mống màu lam, cái mống đó lượn quanh chiếc đầu của Chương Minh, mống bay lên cao, đầu Chương Minh lìa cổ bay theo, máu đỏ từ cổ vọt ra tống chiếc đầu dầm máu lệch đà, rơi xuống cách chiếc xác mấy thước.

Thanh đao cuốn tròn cầu vồng, rồi trở về đáp nơi tay Tuyết Linh.

Chương Quang kêu lên một tiếng lớn, quăng chiếc bình vào lưng Lệ Tuyết Linh.

Sanh Tử Kiêu chộp lên theo thế Đầu Thai, bay tới vào ngực Chương Quang, đâm thủng đến sau lưng lọt ra ngoài uốn cầu vòng lộn trở về.

Chiếc bình của Chương Quang trúng lưng chàng, vỡ ra, từ trong đó một đoàn lúc nhúc những vật trùng, lỉnh nghểnh khắp lưng chàng. Chàng nghiêng đầu nhìn ra sau lưng. Một vài vật rơi xuống đất. Những con nhện mà lại là thứ nhện có lông.

Có đến trên mấy trăm chứ không ít.

Lệ Tuyết Linh biết rõ giống nhện đó sanh xuất từ vùng Nam Hải , trên U Tuyền đảo, là một trong các loài vật độc nhất trên đời .

Loài nhện này bò rất nhanh, ai bị nó cắn là cầm như sắp về chầu với tiên tổ dưới suối vàng.

Không chậm trễ, Lệ Tuyết Linh hoành đao ra sau lưng gạt mạnh từ bả vai xuống tận đôi chân cho những con nhện rơi xuống đất, đồng thời chàng lướt đi mấy bước tránh chúng bỏ theo.

Đoạn chàng xoay mình dùng chưởng đánh xuống vị trí cũ, nơi những con nhện bị gạt, rơi xuống nằm một đồng, nhúc nhúc như vôi.

Chưởng kinh hàm súc Vi Đà Lực giáng xuống như màng nhện, nhện nào chịu nổi? Chúng nát như tương, biến thành một bãi nhầy nhựa với nước xanh nhờn nhờn. Mùi tanh bốc lên không ngửi nổi .

Chàng lùi lại xa hơn. Đoạn chàng đảo mắt quan sát chiến trường. Đấu thủ đã bị loại hết rồi. Chỉ còn đứng ngoài xa độ hai trăm đệ tử Đơn Quan môn.

Hai trăm người đó, đứng im như những pho tượng bao quanh chàng, nhưng lại là một vòng vây chết. Chừng như chúng nín thở luôn.

Lệ Tuyết Linh nhìn chúng, với ánh mắt lạnh lùng, chúng nhìn chàng với ánh mắt kinh hãi.

Một lúc lâu bỗng chàng thốt lên:

- Giết .

Tiếng phát làm chúng giật mình, như bừng tỉnh sau một cơn ác mộng.

Mãi đến bây giờ chúng mới nghĩ đến việc bỏ chạy. Trước đó chúng không dám chạy, vì chưởng môn còn, chấp pháp còn. Đàn chủ, Hương chủ còn. Và đến khi các cấp chỉ huy chết hết, thì chúng không còn chạy được nữa, bởi quá khiếp đến sống người .

Trong thoáng mắt hơn hai trăm người ly khai cục trường, chẳng còn một ai.

Lệ Tuyệt Linh thở ra. Theo hơi thở ra, mọi căng thẳng đều tháo trút, kháng lực duy trì mà chàng kèm giữ từ lúc khởi đầu cuộc chiến tiêu tan mất, sự mệt nhọc hiện lên tạo cái phờ phạc xác xơ cho chàng, hùng khí lắng đọng, đưa chán nản lên ánh mắt.

Chàng lắc đầu lẩm nhẩm:

- Cạnh tranh ! Tại sao con người cứ mãi cạnh tranh dù biết rằng vô lý ! Được thì giữ bao lâu ? Không được lại lôi cuốn nhiều sanh mạng vào vòng chết chóc. Nếu Lâu Tử Nghiên xử sự hợp đạo lý một chút, thì làm gì có cái cảnh máu đổ như hiện nay. Cái ngu của y gây lên, bao người uống mạng.

Nhìn qua các xác chết chàng lại lắc đầu, chốc chốc buột miệng thở dài.

Chàng bước lại cạnh xác Lâu Tử Nghiên.

Trước khi chết Lâu Tử Nghiên cố thu được ruột về, nhét vùi vào bụng, nhưng y không làm xong được việc đó đã tắt thở nửa chừng, một phần ruột còn lòng thông bên ngoài, máu nơi phần ruột đông đặc lại.

Lệ Tuyệt Linh cười mỉa mai:

- Tiền tài, ai không ham. Song phải ham cho hợp lý, hợp tình, chứ ham bằng cách tham tàn bạo ác, thì chung qui cũng chẳng giữ được lâu dài. Giả như người có trọn số ngọc trong tay, lúc buông xuôi như thế này người mang về tuyền đài được bao nhiêu hạt?

Chàng lắc đầu đảo mắt nhìn chiến trường một lượt nữa đoạn thất thủ bước đi.

Bây giờ chàng muốn đi. Muốn tới nơi này gấp, nhưng toàn thân chàng rời rã qua cuộc chiến hãi hùng, chàng không làm sao bước nhanh được.

Chàng không cất bước nhanh như ý muốn, thì còn con ngựa đó chi ? Nó sẽ mang chàng đi xa tận nơi nào mà không gian không còn tanh mùi máu.

Đến chỗ cột ngựa chàng lên lưng nó, gối chàng thúc tróc tróc mấy tiếng, con ngựa cất vó sải đều.

Ngựa chạy làm thân chàng xóc xách mạnh, kích động các vết thương, do chàng tự gây ra cho chàng đau đớn vô cùng. Chàng từ từ xé vạt áo ghịt lại .

Chàng soát lại các huyết mạch trên toàn thân, vận chân khí chu hành cảm thấy hơi thở khó khăn.

Chàng nhếch một nụ cười nghĩ rằng nội thương này do Thiết Tỳ Công của Lâu Tử Nghiên gây cho.

Nội thương không nặng lắm, thực ra chẳng đáng lo chút nào, có điều trong lúc này mà mang thương thì thật là phiền phức. Bởi thể chàng cần có một cơ thể cường

kiện, khối óc sáng suốt để đối phó với bao nhiêu cường địch đang theo dấu chân chàng.

Bằng mọi giá, chàng không muốn làm “khách quý” của Hắc Lâu, của Ứng Bảo hay bất cứ ai ?

Chàng không muốn mất cái tự do mà chàng nắm giữ từ ngày xuất đạo đến giờ. Vì bảo vệ cái tự do đó, chàng từ chối bao nhiêu lời mời mọc hiệp tác, chàng không hề nuôi cái chí y lại vào người.

Bình sanh chàng không hề mở miệng van xin ai về bất cứ một điều gì.

Sống cái kiếp phiêu bồng đơn thân độc lực, không thân nhân, bất quá có vài bằng hữu. Nhưng có bằng hữu là do thanh khí tương đồng mà có chứ không phải có để dành sẵn đó, khi cần lại kêu gọi sự trợ giúp.

Chẳng hạn trong trường hợp này chàng cũng có quyền kêu gọi đến bằng hữu chứ? Song chàng không làm. Nếu không đến nương tựa bằng hữu thì con đường đã vạch, chàng cứ tiến tới.

Phía trước cách độ năm sáu dặm đường, có một thị trấn là Sa Hán trấn.

Chàng định đến đó tìm khách sạn lưu trú lại vài hôm, chữa trị nội ngoại thương.

Nhưng ngựa vượt vài dặm đường, chàng nhận thấy vào thị trấn lúc này, trọ tại khách sạn rất bất tiện. Bởi nơi đó là nơi thập mục sở thị. Chàng đến đó, rất dễ bị lộ hành tung. Một con người như chàng, có khác nào phải lộ chân tướng. Địch không phải khó khăn lắm cũng tìm ra chàng ngay.

Nghĩ vậy rồi, chàng rẽ ngựa qua bên đường, băng đồng hoang chạy thẳng đến một tòa núi.

Núi đó có một thung lũng, bên trong thung lũng là một gành đá khá cao, che khuất dưới tạo thành một cái động. Có mái song không có vách trước hai bên.

Quan sát địa hình rồi, Lê Tuyệt Linh rất hài lòng, chọn nơi này tạm trú qua đêm.

Cột ngựa xong, chàng lấy chiếc chăn cuộn tròn quanh hông ngựa, trải dựa vách đá trong, ngồi xuống đó, mở bao lấy nước và bánh khô ra ăn.

Cái kiếp giang hồ là vậy đó, lấy trời làm nhà, lấy đất làm giường, trăng sao mây gió đá cây làm bạn, gặp cái gì, bằng lòng với cái đó không đòi chi hơn.

Nhưng, tại sao lại có số người thích sống kiếp giang hồ?

Lý tưởng chăng? Nghiệp dĩ chăng?

Dù là vì lý tưởng, dù là cho nghiệp dĩ, chung quy khách giang hồ vẫn có một hoài bão như thường.

Bởi muốn thực hiện hoài bão, khách giang hồ mới có đủ nghị lực chấp nhận một lối sống mà ngày mai không bảo đảm, song họ tin tưởng phải có ngày mai.

Tuy nhiên, chẳng phải một khách giang hồ nào cũng thực hiện được hoài bão của họ.

Soát lại các việc, từ nghìn xưa, Lệ Tuyết Linh nhận thức ra, có lắm vị tiền bối bỏ cuộc dở dang, và mang theo hoài bão xuống tuyền đài, thì cuộc sống giang hồ không sán lạn lắm. Dĩ vãng ảm đạm, hiện tại cam go, tương lai mờ mịt!

Lệ Tuyết Linh hy vọng một ngày nào đó, chàng thực hiện được hoài bão, từ bỏ cái nghiệp phiêu bồng, gác đao, rửa tay ẩn dật ở một nơi thanh tịnh, đếm chuỗi ngày trôi qua.

Hiện tại, đêm đã xuống rồi, cùng với gió mát cuối n về, sao trời chớp sáng, gành đá che khuất nửa bầu trời bên trên, chàng chỉ trông thấy một khoảng trời viền quanh, trong khoảng trời thu hẹp đó, sao mọc giăng giăng.

Ăn uống xong, chàng tháo băng các vết thương, lấy nước trong bình rửa sạch máu, trét thuốc kim san vào, cuốn lại .

Đặt thanh Sanh Tử Kiền làm gối, chàng nằm xuống, lắng động tâm tư, ngủ một lúc.

Không rõ ngủ được bao lâu, bỗng chàng giật mình tỉnh giấc. Chẳng một tiếng động nào làm chàng giật mình, mà chính là linh giác gọi tỉnh chàng.

Từng vào nguy ra tử, cảnh giác luôn luôn đề cao, lâu rồi thành tập quán, linh cảm do đó rất nhạy, và mỗi khi linh cảm xúc động là phải có một sự bất tường đối với chàng.

Sự bất tường còn quanh quẩn đâu đó chưa đến với chàng là linh cảm báo động rồi.

Chàng mở mắt ra, cầm thanh Sanh Tử Kiền, ngồi dậy, tựa mình vào vách đá, bình tĩnh chờ.

Không lâu lắm .

Từ xa xa, một bóng người xuất hiện. Bóng đó tiến tới từ từ.

Bóng đó đến gần, hiện ra là một người to lớn, to hơn người thường hơn nửa tầm vóc, vận áo đen, trước ngực có một chữ thêu bằng chỉ trắng.

Chữ Thiên !

Lệ Tuyết Linh suýt kêu lên ! Người xuất hiện đúng là một cao thủ của Hắc Lô, thuộc tổ chữ Thiên!

Chẳng những thế chàng còn biết rõ người đó là ai! Đừng nói là trong Hắc Lâu, ngay khắp trong thiên hạ, vị tất có một người thứ hai to lớn như vậy !

Cho nên khi thấy người, dù chưa hề gặp lần nào, Lệ Tuyết Linh cũng đoán được là ai rồi .

Người đó là Quý Ca, ngoại hiệu Cự Linh Sát !

Quý Ca dừng chân bên ngoài gành đá, nhìn chàng. Chàng ngồi bên trong nhìn ra y.

Song phương cùng trầm tĩnh như nhau.

Lệ Tuyết Linh vừa nhìn, vừa quan sát, nhìn để chống trả lại ánh mắt đối phương, còn cái ý thì làm một cuộc nhận định tổng quát.

Thần thái đó, nói nên cái gì hiên ngang, tàn khốc, quật cường, cương nghị, thà gãy chứ không chịu cong, đồng thời cũng thâm trầm không tưởng nổi. Đó là mẫu người của chàng, nếu là bằng hữu thì chắc hẳn là một hảo hữu, nếu là cừu nhân thì không còn cừu nhân nào đáng sợ hơn.

Họ nhìn nhau một lúc rất lâu. Cuối cùng, Quý Ca cất tiếng trước:

- Các hạ là Lệ Tuyết Linh phải không ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Phải ! Chính là ta !

Quý Ca điềm nhiên:

- Kỳ quái ! Tại sao ta tìm ra người nhanh chóng quá!

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không có gì kỳ quái cả. Ta đã biết, phương pháp truy tầm của các người rất có hiệu quả, sớm muộn gì các người cũng phát hiện ra ta ! Thì gặp càng sớm càng hay, sớm hay muộn gì cũng thế thôi, chỉ có hay chứ không kỳ quái.

Quý Ca lạnh lùng:

- Chẳng như người hài lòng lắm ?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười :

- Không lẽ ta chết sâu ? Biết thế nào cũng chết thì tại sao con người ta không vui mà chết ? Ai dại gì đi đầu độc trọn linh hồn để kéo dài thêm một kiếp khổ nữa !

Quý Ca tiếp:

- Từ lâu, ta đã có ý ngưỡng mộ người.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Ta cũng thế ! Đặc biệt đối với người !

Chừng như không ngờ Lê Tuyết Linh nói câu đó, Quý Ca hỏi:

- Người nhận biết ta?

Lê Tuyết Linh tắt lưỡi :

- Không ! Song ta nghe nói đến người nhiều, người cũng hiểu, mỗi đồng đạo trên giang hồ đều có bốn sắc riêng biệt. Nhìn bốn sắc là biết người. Mà người lại có nhiều đặc điểm hơn ai hết, nên nhìn qua là ta biết ngay!

Quý Ca hỏi nhếch một nụ cười :

- Ta là Quý Ca !

Lê Tuyết Linh trầm giọng:

- Với ngoại hiệu là Cự Linh Sát !

Quý Ca bước tới một bước:

- Người nên biết! Trên phương diện cá nhân, ta rất ngưỡng mộ người, ta có phần nào thông cảm hoà n cảnh hiện tại của người.

Lê Tuyết Linh lại cười :

- Người khen làm cho ta ngộp thở đấy!

Quý Ca nghiêm sắc mặt:

- Ta không châm chích chế nhạo người đâu ! Ta chỉ nói ra những cảm nghĩ của ta! Trên giang hồ phỏng có mấy tay như người !

Lê Tuyết Linh hoặc vô tình, hoặc cố ý phun ra một bãi nước bọt thốt:

- Ta chỉ nói được mấy tiếng này: “ đa tạ người đưa ta lên quá cao !” .

Quý Ca trầm giọng:

- Đối với cá nhân ta, cần gì phải che giấu ! Ta có thể nói sự việc do ta cảm nghĩ, đúng hay sai cũng chẳng liên quan đến ai, mà cũng chẳng ai trách cứ ta được, bởi ta chỉ đại biểu cho mỗi một mình ta thôi. Ta thẹn khi chúng ta gặp nhau trong trường hợp của hai kẻ đối lập ! Cái đó làm ta bối rối, tiết hận, thẹn buồn ! Đời rộng bao la, sao chúng ta lại gặp nhau trong con đường hẹp ? Tại sao chứ ?

Lê Tuyết Linh mơ màng:

- Con đường oan gia ! Đường oan gia thì khi nào lại rộng ?

Quý ca tiếp:

- Đáng lẽ, người không nên gây thù với Hắc Lâu! Bởi một chân chính võ sĩ, một hảo hán quật cường, phải thức thời , biết cân phân lợi hại biết cái cơ tiến thoái .

Lê Tuyết Linh mỉm cười :

- Người nói phải đấy ! Song Quý Ca ạ, có một nguyên tắc mà người sơ sót. Đó là cốt khí của con người . Một chân võ sĩ một hảo hán quật cường nhưng bình tĩnh dù bị đại thế bức bách, trong hoàn cảnh bất lợi, ta chẳng bao giờ cúi đầu trước nghịch cảnh, người biết chưa ? Có như vậy mới là chân chính võ sĩ, mới là hảo hán quật cường ! Bằng ngược lại, chỉ là phường giá áo túi cơm, xu thời phụ thế, thấy lợi là vâng dạ, thấy bạo lực lắc đầu! Một lũ ký sinh trùng, không hơn không kém.

Quý Ca trầm giọng một lúc:

- Ta thừa nhận cái đạo lý của người !

Rồi y lắc đầu tiếp:

- Rất tiếc ta chỉ thừa nhận mà không thể thực hành. Đó là điều bi thảm nhất của khách giang hồ.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Bi thảm là vì người đầu thân vào Hắc Lâu?

Quý Ca gật đầu:

- Cho nên, ta mong người thông cảm cho ta và làm vơi bớt gánh nặng đang đè nặng tâm tư ta !

Lệ Tuyệt Linh mỉa mai:

- Đừng khách sáo! Người cứ làm theo sự ràng buộc, ta có cái tư thế tự bảo vệ an toàn !

Quý Ca tắc lưỡi :

- Thực ra, có hỏi cũng như thừa. Song phải hỏi cho có chiếu lệ ! Người nên nhớ là chiếu lệ đấy nhé! Thảm án tại Ngọc Long sơn trang của Đơn Quan Môn là do người gây ra ?

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Phải !

Đôi mắt của Quý Ca chớp lên, y gật gù:

- Khá ! Một mình mà tạo được thành tích đó, phải cho là phi thường ! Hạ sát cao thủ Đơn Quan Môn, cộng với bốn nhân vật Hắc Lâu !

Y dựng lại một chút, rồi tiếp:

- Ta biết người có tài, song ta không tưởng tài của người đến mức độ đó ! Thành thật khen người vậy ! Ta rất thẹn vì xem nhẹ giá trị của người !

Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:

- Dù phục, dù thẹn, người cũng không cải biến cái chủ ý ! Phải vậy chăng?

Quý Ca cười khổ :

- Đúng !

Lệ Tuyết Linh đặt thanh Sanh Tử Kiêu lên đầu gối , khẽ nhếch thân mình, như soát lại công lực.

Chàng lạnh lùng tiếp:

- Có lúc rất chán giết người, song con người cứ lẫn xả vào ta, mắng ta, giục ta giết mau, ta miễn cưỡng thành toàn cho họ ! Cái số mà ! Cái số giết người ! Ta đã biết là số ta phải như vậy, từ lúc xuất đạo.

Quý Ca gật đầu:

- Ta đồng ý ! Đó là cái số !

Y thấp giọng, tiếp:

- Trong thâm tâm ta không muốn phải dùng vũ khí mà giải quyết sự việc ! Nhưng xem tình hình này thì cái việc đó khó tránh rồi ! Người nghĩ có phải không?

Tuyết Linh gật đầu:

- Chỉ sợ phải như vậy !

Quý Ca lại hỏi :

- Người còn giao đấu nổi chăng?

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Ta tưởng người cũng nỗ lực như ta ! Người không sung sướng chi cho lắm!

Quý Ca lại thở dài:

- Ta nghĩ người không nên gây sự với Hắc Lâu mà ta lẽ ra cũng không nên gia nhập với Hắc Lâu ! Thì có lẽ chúng ta gặp nhau trong hoàn cảnh đẹp hơn, làm gì có cái khổ như đêm nay ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Người nói phải ! Rất tiếc thời gian không trở lại cho người sửa chữa thế cờ !

Quý Ca hỏi :

- Người đừng chống cự được chăng?

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Người cứ đùa mãi !

Quý Ca từ từ tiếp:

- Ta nói thực đấy ! Bởi ta không muốn động thủ với người, bởi ở trong hoàn cảnh đó người không hy vọng gì thủ thắng, thì đừng làm một việc gượng gạo vô ích.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta nhận xét khác người !

Quý Ca lộ vẻ lo ngại :

- Quạt cường trong lúc này vô ích. Tuyết Linh, ta không dám nói là có thể buông tha người, chắc người hiểu tại sao rồi ! Ngoài ra, ta cho người biết rằng, đến đây chẳng phải chỉ có mỗi một mình ta!

Lệ Tuyết Linh bình tĩnh đáp:

- Ta không lạ chi điều đó! Từ lâu lắm rồi ta đã tập thói quen chấp nhận những cuộc thi đấu bất công, do đó ta luôn luôn đơn thân độc lực ngược Bắc xuôi Nam. Mãi rồi ta nghĩ ta có cái số phải chấp nhận những cuộc chiến chênh lệch như vậy !

Quý Ca lắc đầu:

- Và luôn luôn người được may mắn ? Không ! Hôm nay thì khác, cái may đó không còn bám theo người nữa ! Đừng mong có cơ hội như ngày nào.

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Ta bắt buộc phải nói với người một câu ngắn ngủi mà ta không muốn nói! Câu đó là người cứ thực nghiệm xem !

Quý Ca tiếp:

- Bọn ta tất cả là tám người. Bốn trong Thiên tổ, bốn trong Huyền tổ. Người nên châm chúc lại đi!

Lệ Tuyết Linh thở ra:

- Đó là một vấn đề cho ta vậy !

Quý Ca gấp giọng:

- Nếu thế tại sao người còn làm khổ lấy mình chi cho vô ích ?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười :

- Nhưng cũng là một vấn đề cho người. Nào phải riêng cho ta ? Người lại quên điều đó .

Quý Ca giật mình:

- A ?

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Đồng quy ư tận ! Hay lưỡng bại câu thương. Cái kết quả đó sẽ chờ đợi chúng ta, ta dù có bề gì, các người cũng không thể nào nguyên vẹn được.

Quý Ca tắc lưỡi :

- Thì ta cũng nghĩ vậy !

Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:

- Dù nghĩ vậy, mà người cũng không thể rút lui?

Quý Ca thở dài:

- Không thể nào!

Y tiếp luôn:

- Ta muốn người bỏ cuộc, chịu trôi được chăng ?

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Làm gì có việc đó ?

Quý Ca lộ vẻ khó khăn:

- Bi ai ! Bi ai cho cả hai chúng ta.

Lệ Tuyệt Linh từ từ đứng lên:

- Chúng ta nên bắt đầu đi là vừa!

Quý Ca còn tiếc rẻ:

- Người nên nghĩ lại đi.

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Ta đã nghĩ từ ngày ta bước chân vào cái giới giang hồ này nên ta có cái quy củ của ta đối với các sự việc, như sự việc đêm nay, cho nên gặp việc là ta áp dụng quy củ ngay, khỏi cần phải suy nghĩ ! Quý Ca, ta hiểu ta phải làm gì trong hiện tại, và sẽ làm gì cho ngày mai trong tương lai ! Ta không cần suy nghĩ nhiều.

Quý Ca thở dài:

- Thôi được .

Y vỗ tay ba lượt. Bảy bóng người hiện ra, ba gần, bốn xa cùng vận y phục đen, đầu quấn khăn đen, ngực thêu chữ bằng chỉ trắng. Ba gần mang chữ Thiên. Bốn xa mang chữ Huyền.

Trong lúc ba người gần, mang chữ Thiên có một người vóc ốm, ôm nơ tay một con thú, lông trắng mới trông thì tưởng là một con chó con, nhưng nhìn kỹ lại chẳng phải chó. Con vật có đôi mắt rất xanh, móng nhọn, thân mình trước ngắn, sau dài. Cái mỏ của nó rất nhọn. Lệ Tuyệt Linh biết ngay là một con vật dữ, dù chàng chưa hiểu nó là con vật gì.

Quý Ca cười nhẹ:

- Con vật trong tay Tăng Phàm đó, có cái tên là Hạo Thiên Hồ, người biết được nó kể ra kiến thức người khá rộng.

Lệ Tuyệt Linh gật gù:

- Một hậu thuẫn giúp các người thêm can đảm khi tìm được ta .

Quý Ca lắc đầu:

- Nó không tham gia cuộc đấu, trừ khi bắt buộc. Nó chỉ được dùng đánh hơi, theo dấu kẻ ta muốn truy tìm.

Y tiếp:

- Ta không hèn đến độ ỷ trượng vào một con vật để thủ thắng với người.

Lệ Tuyết Linh từng nghe nói đến loài vật đó. Nó sản sinh tại vùng biên giới Tây Tạng. Loài Tuyết Hổ và Khôi Lang giao cấu sanh ra nó.

Một loại vật rất hiếm trên đời. Nó đánh được hơi người trong vòng mười dặm, bọn thợ săn nếu có một con như vậy là cầm như phát tài.

Lệ Tuyết Linh nhìn vật song lại nhìn người.

Tăng Phàm có vẻ ổn định, trầm tĩnh vô cùng. Đôi mắt rất sáng, chứng tỏ nội lực rất thâm hậu. Y chỉ còn một vành tai.

Người kế đó có thân sắc nhỏ thó, mặt đầy râu, nhưng râu thưa thưa, ngả màu trắng, gương mặt lại hơi màu hồng. Đôi mắt rất tròn, ánh mắt nhu hòa, chính đôi mắt đó tạo cho y cái vẻ am tường tự tại.

Quý Ca cười hì hì thốt:

- Tăng Phàm là người ương ngạnh nhất trong Thiên tổ đó, Tuyết Linh ! ngoại hiệu y là Độc Nhĩ Phán Quan, người có nghe đến chứ.

Y giới thiệu tiếp:

- Người đứng gần ta, là Hắc Chùy Kim Ngang còn cái lão tiên sanh có dáng dấp từ hòa đó là Trát tam ca Trát Thái, có người gọi lão là Trại Lão Lai ! Người xem có đúng không !

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Toàn là những nhân vật ta ngưỡng mộ từ lâu.

Chàng hướng qua Trát Thái, điểm một nụ cười tiếp:

- Nếu người nhổ hết hàm râu đó, thì gương mặt của người càng trẻ hơn ! Bởi cái thuật ngữ dung nhan trẻ mãi không chấp nhận sự nuôi râu.

Trát Thái cười :

- Dù người đùa cợt với ý khiêu khích, ta vẫn xem thường. Nếu người lanh lợi thì dùng lanh lợi đó là giải tỏa mọi khó khăn cho người, còn hơn là đem ra châm chích người.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Ta đã có biện pháp rồi, đâu cần đợi người phải nhắc!

Trát Thái chớp mắt:

- Người nhất định cứng đầu.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Tập quán của ta là thế !

Trát Thái tặc lưỡi :

- Cứng đầu, không phải là thượng sách. Cứng đầu là tự đưa mình vào chỗ diệt vong.

Tuyết Linh đáp:

- Chống trả, bao giờ cũng có hy vọng lớn hơn, bó tay cũng không thoát chết hơn thế lại chết nhục. Người có tâm địa hèn, nên luôn luôn chủ trương hèn yếu.

Trát Thái lắc đầu:

- Chưa hẳn bó tay là phải chết. Người cùng bọn ta về Hắc Lâu, bọn ta sẽ van xin với Lâu chủ cho người, có nhiều hy vọng được người tha thứ.

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Cất kỹ cái thịnh tình của người, chờ gặp kẻ khác mang ra dùng. Bây giờ chúng ta tính đến việc kia là vừa.

Độc Nhĩ Phán Quan cất giọng lạnh lạnh:

- Bốn đồng bọn của ta thảm tử tại Ngọc Long sơn trang có phải do người chăng ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Ta có nói với Quý Ca rồi !

Độc Nhĩ Phán Quan Tăng Phàm quắc mắt:

- Ta sẽ lột da người, báo thù cho bằng hữu .

Lệ Tuyết Linh quan sát Tăng Phàm một lúc:

- Người quát tháo với ai ? Ta cứ tưởng người là một anh hùng, không ngờ người chỉ là một tên lỗ mãng.

Tăng Phàm gầm lên như hổ:

- Nhị ca ? Có thể vào được chưa ?

Quý Ca trầm giọng:

- Thử thả một chút .

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Quý Ca! Chúng ta không thể là bằng hữu! Chúng ta chỉ là kẻ thù! Ta cũng như người, thẹn và tiếc, nhưng tình thế hiển nhiên, ta với người không còn lựa chọn được nữa. Bây giờ ta chỉ nói hai tiếng thôi đó là: đắc tội !

Quý Ca hét lên:

- Các vị chú ý hân !

Ánh sáng màu lam chớp lên. Một tiếng rẹt vang lên, ánh sáng chiếu thẳng đến đầu Tăng Phàm.

Tăng Phàm vừa sợ vừa giận, toan phản công, song không kịp, bắt buộc phải vọt ngược về phía hậu.

Hạo Thiên Hồ chớp lên một tiếng, phóng người tính ngoạn Lệ Tuyệt Linh.

Đồng thời gian, Quý Ca vung thanh kim nhẫn kiếm dài ba thước lướt tới .

-----o o O o o-----